

MARRIËT KOEN

Schijnbeweging

Marriët Koen

Schijnbeweging

Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

Met piepende remmen komt de overvolle bus tot stilstand. Ik klamp me vast aan de stang boven mijn hoofd. Heel even dreig ik mijn evenwicht te verliezen, maar gelukkig sta ik gauw weer stevig op mijn benen. Ik ben absoluut geen fan van het openbaar vervoer, maar vanmorgen was het zo herfstachtig dat ik besloot verstandig te zijn en mijn fiets in de schuur te laten staan. Je zou niet zeggen dat de lente vandaag begonnen is. Zou ik mijn paraplu straks nodig hebben?

Op het moment dat ik de rug van mijn hand naar het koude glas van de beslagen ruit wil bewegen om een discreet kijkgaatje aan te brengen, draait de deur open. Gelukkig kan ik de bedompte atmosfeer en mijn kuchende, snotterende en bacillen verspreidende medepassagiers verlaten. Ik laat me naar buiten duwen door de mensen achter me, die nog meer haast lijken te hebben dan ik. Drie grote stappen door de regen brengen mij naar de beschutting van deabri, waar ik wacht totdat de ergste drukte voorbij is. Daar steek ik mijn natte paraplu weer op om aan het laatste stuk van mijn reis naar kantoor te beginnen.

Nog tien minuten lopen. Een blik op de klok met de spreuk 'God roept u!' leert mij dat ik stevig zal moeten doorstappen om niet al te laat aan te komen. Als ik was gaan fietsen, had ik nu al achter mijn bureau zitten uitlekken, en was ik ruim op tijd geweest om mijn nieuwe collega op te vangen.

Vandaag zal blijken of ik de juiste kandidaat heb gekozen. De andere sollicitant leek me te ambitieus voor het werk dat we hem wilden laten doen, en ik heb nu eenmaal altijd al een zwak gehad voor schepselen die buiten de boot vallen. Mijn broers plaagden me er vroeger al mee. Mijn bijnaam was James Herriot, en ze hebben altijd voorspeld dat ik dierenarts zou worden of een asiel voor

zielige dieren zou gaan runnen. Toch is het bij een hobby gebleven, die abrupt mijn belangstelling verloor toen ik het huis uit ging. Tot die tijd fungeerde het konijnenhok naast onze schuur vaak als ziekenboeg voor een vogel met een gebroken vleugel, een muisje dat door de kat van de burens was gepakt, een zieke egel of een ander gehandicapt dier dat ik van een voortijdige dood had gered. Ik kon het niet over mijn hart verkrijgen hen het onderspit te laten delven in de *survival of the fittest*.

Zo ging het ook met Angela, onze aanstaande collega, die de vakantie en het zwangerschapsverlof van Amber zal overbruggen. Iets in haar melancholieke blik riep het moederkloekgevoel in mij wakker. Ik moest haar gewoon onder mijn vleugels nemen. Jeff, onze baas, staat volledig achter mijn keuze. Hij heeft ons op het hart gedrukt dat we haar goed moeten behandelen, omdat ze op een heel vervelende manier is weggepest bij haar vorige baan. Ik zit in ieder geval boordevol goede voornemens. Het zou prettig zijn als de andere meiden ook hun steentje zouden bijdragen om haar goed op te vangen.

Buiten adem bereik ik de kantoorflat waar mijn werkgever, een grote zorgverzekeraar, gevestigd is. Ik schud mijn paraplu zo goed mogelijk uit voordat ik door de draaideur de hal in loop. Toch laat ik een spoor van regendruppels achter op de marmeren vloer. Als er maar niemand over uitglijdt.

‘Môge Aad,’ roep ik in het voorbijgaan naar onze portier alias conciërge.

‘Môge Emma,’ zegt hij met een stralende lach. ‘Mooie dag vandaag!’

Ik steek mijn hand op en haast me naar de lift.

Wat voor weer het ook is, Aad is altijd het zonnetje in huis. Ik heb hem nog nooit op een slecht humeur kunnen betrappen. Aad hoort zo’n beetje bij het interieur. Hij kent alle medewerkers van het bedrijf bij naam, is altijd behulpzaam en is biechtvader en praatpaal geweest voor veel van mijn collega’s. In al de jaren dat hij hier werkt, heeft hij al heel wat persoonlijke crisissen van deze en gene meebeleefd. Jammer genoeg wordt hij over een week of zes vijftenzestig en gaat hij met pensioen. Zijn opvolger zal er een hele klus aan hebben hem te evenaren.

Pling! De lift staat al klaar. Veel te langzaam naar mijn zin schuiven de deuren open. Zodra de kier breed genoeg is om mij toe te laten, stap ik naar binnen. Ik druk het knopje met de acht in, en daarna de knop die de deuren moet laten sluiten, maar de lift lijkt vandaag niet zo veel haast te hebben. Wanneer de deuren bijna dicht zijn, gaan ze opnieuw open, omdat er nog iemand mee naar boven wil. Hij gaat demonstratief met zijn rug naar me toe staan. Ik draai me naar de rookglazen spiegel en probeer met mijn handen mijn haar wat in het gareel te krijgen. Het is hoog tijd voor een bezoekje aan de kapper.

‘U bent op de... zesde... verdieping,’ klinkt het, voordat de lift stopt en de deuren openschuiven.

Mijn liftgenoot stapt uit, en tergend langzaam schuiven de deuren weer dicht. Ik trommel met mijn vingers tegen de wand. Als ik de trap had genomen, was ik sneller boven geweest.

‘U bent op de... achtste... verdieping.’

Hèhè, ik ben er. Ik stap uit de lift de hal in, loop door de klapdeuren, langs de koffieautomaat en twee lege kamers en bij de volgende deur links onze kamer in. Het ‘goedemorgen!’ waarmee ik mijn collega’s wil begroeten, blijft achter in mijn mond steken. Waarom is er nog niemand? Geïrriteerd kijk ik op mijn horloge. Dan zie ik dat het pas tien voor halfnegen is. De les voor vandaag: vertrouw nooit een reclameklok op straat.

Met een zucht zet ik mijn tas naast mijn bureau neer. Ik hang mijn jas aan de kapstok, zet de paraplu er uitgeklapt naast, zodat die verder kan drogen, en haal een bekertje koffie. De post is er nog niet. Ik gooi een handje goudvissenvoer in de kom van Gup en Blub, die er meteen op aanvallen. Ze zullen wel honger hebben na het weekend.

Ik heb ze van mijn collega’s gekregen voor mijn twaalfeneenhalfjarig jubileum, twee jaar geleden. Ze vonden het nodig mij een beetje zorgzaamheid bij te brengen, omdat ik mijn planten altijd liet doodgaan. En het heeft gewerkt. Het frappante is dat ook de planten het goed doen door mijn nieuwverworven zorgzaamheid. Gek genoeg ben ik me ook nog aan die twee gaan hechten. Als ik ze volg in hun sierlijke bewegingen, komt mijn hoofd tot rust. Het is een goede remedie wanneer ik vastloop in een ingewikkelde

polis of moet nadenken over een correcte formulering in een brief. Sabine heeft ze tot afdelingsmascotte verheven, en Amber wil ze kunstjes leren, maar daar is het tot nu toe nog steeds niet van gekomen.

Ik pak de gieter van de kast en giet het restje water in de grote plantenbak voor het raam. Dan hoor ik bekende voetstappen dichterbij komen op de gang.

Even later komt Sabine binnen. Ze mikt haar paraplu in de bak, hangt haar zwarte bomberjack over de leunig van haar stoel en gooit haar rugzak op haar bureau. ‘Wat een rotweer zeg,’ verzucht ze, terwijl op haar stoel neerploft. ‘Echt de perfecte afsluiting van een rotweekend.’

‘Ook goedemorgen, Sabine. Gezellig dat je er weer bent,’ zeg ik op mijn allerzoetste toon. Ik ben benieuwd wat ze nu weer heeft meegemaakt.

Sabine rommelt in haar Burberry-rugzak en haalt er haar makeuptasje en spiegelkje uit, waarna ze haar wimpers begint te bewerken met een mascararoller. Het eerste onderdeel van haar vaste ochtendritueel.

Ik begrijp niet waarom ze dat niet thuis doet, maar ik begrijp wel meer niet.

Sabine werkt hier bijna een jaar en is de benjamin van de afdeling. Ze heeft een turbulent leven. Ze woont met haar vriendin Pam op een studentenetage in een oud herenhuis, en bij het horen van wat zij allemaal meemaakt, voel ik me een saai oud wrak. Wat ik in haar ogen ongetwijfeld ook ben.

‘Je zou toch naar het concert van de Toppers gaan?’

Ze snuift. ‘Dat zou ik inderdaad, als Pam niet zo stom was geweest op Marktplaats veel te dure kaartjes te kopen van een oplichter. Ze heeft wel geld overgemaakt, maar de kaartjes heeft ze nooit gekregen. Die zijn zoekgeraakt bij de post.’ Met haar wijsvingers tekent ze aanhalingstekens in de lucht. ‘Niks concert dus.’ ‘O, jammer,’ zeg ik. ‘Heb je toch nog iets leuks gedaan?’

‘Mwah,’ is haar enige reactie, waarna ze vol overgave met haar lipgloss aan de slag gaat. Het is alsof ze zich aan het optutten is voor een feestje in plaats van voor een doodgewone werkdag. Of zou het betekenen dat ze over haar breuk met Danny van de boek-

houding heen is en dat ze weer op mannenjacht is?

Ik zet de lege gieter op de kast en ga achter mijn bureau zitten om mijn computer aan te zetten. ‘Heb jij er trouwens nog aan gedacht een welkomstbloemetje te halen voor Angela?’

Sabine schiet uit met haar lipgloss. ‘Shit! Dat zou Brenda toch doen?’

Ik had het kunnen weten. ‘Nee Sabine, ik had het aan jou gevraagd omdat jij altijd langs dat leuke bloemenstalletje fietst dat al vóór kantoortijd open is.’ Ik voel me net een kleuterjuf die voor de zoveelste keer aan een kind uitlegt dat het op zijn stoeltje moet blijven zitten wanneer juffie een verhaal aan het vertellen is.

‘Maar ik ben met de bus gekomen,’ sputtert ze.

‘Dan moet je nu nog maar even iets gaan halen.’ Ik voel me een kreng, maar ze had er ook zelf aan kunnen denken.

‘Okee,’ zegt ze met een overdreven uithaal. ‘Dan ga ik dat maar gauw even doen.’ Ze trekt haar jack weer aan, vist haar paraplu uit de paraplubak, en weg is ze.

‘Zo, neem je een vrije dag vandaag?’ hoor ik Brenda op de gang vragen.

‘Nee, ik moet van de baas effe een struik halen voor die nieuwe,’ is het antwoord.

Met een brede grijns op haar gezicht komt Brenda de kamer in.

‘Ons wervelwindje is zeker weer in vorm vandaag!’

Ik knik en maak een gebaar alsof ik zweet van mijn voorhoofd veeg. ‘Ik ben nu alweer aan het weekend toe. Hoe was jouw weekend trouwens?’

‘Eerst koffie,’ zegt ze. ‘Wil je ook?’

‘Ik heb nog, maar je mag wel vast een verse voor me meebrengen.’

Ik kan wel een extra oppepper gebruiken.

Even later komt Brenda terug met twee bekertjes koffie. ‘Nou, dat was me het weekend wel,’ verzucht ze, terwijl ze zich op haar bureaustoel laat zakken. ‘Charlaine moest en zou vrijdagavond met haar vriendinnen naar het schoolfeest, terwijl ze de hele dag verlept op de bank heeft liggen hangen met negenendertig graden koorts. Ik heb hemel en aarde moeten bewegen om haar op die bank te houden. Het kind kon amper op haar benen staan.’

Ik kan me er iets bij voorstellen. Brenda klaagt regelmatig dat wat Charlaine in haar kop heeft, niet ergens anders zit.

‘En Pascale vond het opeens nodig op zondagochtend om kwart over vijf thuis te komen, terwijl ik had gezegd dat ze er uiterlijk om drie uur moest zijn. En toen ik haar om vier uur een sms’je stuurde met de vraag waar ze in vredesnaam uithing, hoorde ik haar mobieltje overgaan op de keukentafel. Als het hoofd van dat kind niet vastzat, vergat ze dat ook nog. Ik stond al op het punt haar bij de politie als vermist op te geven, toen ze doodleuk aanbelde omdat ze haar sleutels niet snel genoeg naar haar zin kon vinden. Charline ook wakker natuurlijk. Ik was zo pissig dat ik de rest van de nacht ook geen oog meer heb dichtgedaan. Ik heb haar een week huisarrest gegeven, en nou mag jij bedenken hoe gezellig het gisteren bij ons was, en hoe blij ik ben dat ik het weekend weer heb overleefd.’

Ik zie het voor me. De dames kunnen elkaar flink in de haren zitten, maar als het erop aankomt, vormen ze een ijzersterk front. Tegen Brenda’s ex-man bijvoorbeeld.

‘En hoe was jouw weekend? Ben je zaterdag nog naar de openhuizendag geweest?’

Ik zucht. ‘Nee, het kwam er niet van. Mijn broer kwam langs met een grote stapel strijkgoed, en daarna lukte het niet meer.’

Brenda kijkt me streng aan. ‘Je zou toch niet meer voor hem strijken?’ zegt ze. ‘Je zou toch zeggen dat hij een huishoudelijke hulp moet nemen?’

Ik ontwijk haar blik en voel opeens de dringende behoefte een verdwaalde paperclip recht te buigen die op de hoek van mijn bureau ligt.

‘Emma, kijk me aan! Zo wordt het nooit iets met die jongen. Hij maakt misbruik van je, en je laat het gewoon gebeuren. Waarom leert hij niet zelf strijken?’

Onwillig richt ik mijn ogen weer op haar. ‘Ach, hij stond zo hulpeloos op de stoep. Zo veel moeite was het nou ook weer niet. Hij staat ook altijd voor mij klaar wanneer ik hulp nodig heb.’

Brenda trekt een raar gezicht. ‘Dat heeft hij je zeker weer fijntjes onder je neus gewreven. Hij weet precies hoe zielig hij moet kijken om je aan het werk te krijgen. Nu heb je de kans gemist om je droomhuis vanbinnen te bekijken.’

Ze heeft gelijk, maar ik vind het moeilijk Max iets te weigeren.

Een halfjaar geleden, kort nadat hun jongste dochter Sanne op kamers was gaan wonen, heeft zijn vrouw de benen genomen met een tien jaar oudere, exorbitant rijke minnaar die haar op handen draagt en alles voor haar koopt wat haar hartje begeert. José, de beminnelijke schoonzus die ik dacht te hebben, verdient een Oscar voor de rol die zij speelde tijdens haar huwelijk met mijn broer. Uiteindelijk bleek zij al jaren van de ene naar de andere buitenechtelijke relatie te fladderen. We zijn er met z'n allen in getuind. Achteraf gezien is hij veel te snel met haar getrouwd, maar ja, ze was zwanger, en Max was heer genoeg om zijn verantwoordelijkheid te nemen. Nu moet hij voor zichzelf zorgen, en dat is soms lastig te combineren met zijn drukke fulltime baan. Maar echt leuk vond ik het niet dat hij zaterdag relaxt met zijn benen op tafel met Jeroen een biertje zat te drinken terwijl ik boven zijn overhemden stond te strijken.

‘De volgende keer zal ik zeggen dat hij het zelf moet doen,’ zeg ik zwakjes, terwijl ik nu al weet dat ik dan toch weer overstag ga. Brenda lijkt al net zo weinig overtuigd als ikzelf. Tijd voor een ander onderwerp.

‘Ik hoop dat ik de juiste beslissing heb genomen met Angela.’ Brenda kijkt me vragend aan. ‘Hoe komt je daar nu opeens bij?’

‘Ik begrijp ook niet waarom ik nu ga twijfelen, maar ik heb zo’n raar onderbuikgevoel. Misschien heb ik haar wel om de verkeerde reden gekozen. Straks is ze totaal ongeschikt voor het werk.’

‘Ze heeft toch de juiste papieren? Eerst was je juist bang dat ze overgekwalificeerd zou zijn en dat ze snel op het werk uitgekeken zou raken.’

‘Dat wel,’ zeg ik, ‘maar toch vraag ik me af of ze het wel aankan. Je weet hoe hoog de werkdruk kan zijn, en ze zag er zo kwetsbaar uit.’

‘Kom op joh, niet zo piekeren. Daar heb je alleen jezelf mee. Ze is er maar drie dagen per week, en het is maar voor een halfjaartje. Dan is Amber er weer. Vertrouw gewoon op je gevoel. Het komt vast allemaal goed.’

En dat is nu precies waar de schoen wringt. Iets zegt me dat mijn intuïtie me op een cruciaal moment in de steek heeft gelaten.

Angela stond voor de spiegel en onderwierp haar uiterlijk aan een kritische blik. Ondanks de slechte verlichting was ze erin geslaagd haar make-up aan te brengen als een ervaren visagiste. Ze was niet ontevreden over het resultaat. Ze vroeg zich alleen af in hoeverre de donkere kringen onder haar ogen de aandacht zouden trekken van haar nieuwe collega's. Haar vettige, slap hangende donkerblonde haren had ze strak bijeengebonden met een elastiekje waar de rek bijna uit was. De laatste loshangende pieken had ze vastgestoken met lichtroze klemmetjes. Even had ze nog overwogen een smalle roze diadeem in te doen, maar bij nader inzien vond ze dat toch iets te veel van het goede. Het was goed zo. Het ronde kraagje van haar witte bloes bedekte de halsopening van haar fletsroze lamswollen trui. In de pijpen van haar grijze wollen broek had ze een strakke vouw geperst, en haar zwarte veterschoenen waren onberispelijk gepoetst. Haar moeder zou tevreden geweest zijn over het totaalplaatje. Een bitter lachje gleed over haar gezicht.

Heel even stond ze in dubio. Was wat ze ging doen, niet te hoog gegrepen? De vertrouwde knoop in haar maag was hinderlijk aanwezig. Ze moest proberen zich te ontspannen. Ze zuchtte diep in een poging haar twijfels uit de weg te ruimen. 'Ik ben toe aan deze stap,' zei ze hardop. Ze hoefde echt niet meteen alles uit de kast te halen voor haar eerste werkdag. Als ze haar nieuwe collega's had leren kennen, kon ze zich altijd nog aanpassen. Als dat tenminste nodig zou zijn.

Resoluut keerde ze de spiegel haar rug toe, waarna ze naar beneden liep. Vandaag zou ze bewijzen dat ze het aankon. Haar voetstappen lieten een holle echo na op de houten trap.

In de hal trok ze de oude beige trenchcoat aan die ze een paar dagen eerder voor vijf euro bij de kringloopwinkel op de kop had getikt. Ze hing de oude lichtgrijze postbodetas over haar schouder en stapte de voordeur uit, de regen in.

Buiten adem en met een verhit gezicht struikelt Laura het kantoor binnen. 'Is de nieuwe er nog niet?'

'Nee, die zal zo wel komen,' antwoordt Brenda, terwijl ze een veelbetekenende blik op haar horloge werpt. 'Ook goedemorgen

trouwens. Kon je weer eens geen afscheid nemen bij de crèche?’ Brenda heeft het lef te zeggen wat ik alleen durf te denken. Laura is een schat van een meid, maar ze heeft er erg veel moeite mee de klok serieus te nemen. Vooral op maandagmorgen heeft ze het zwaar, want dan moet ze na een heel weekend afscheid nemen van haar schattige tweeling Gijs en Mees van net twee.

In Laura’s kielzog volgt Sabine, met een druipende paraplu aan haar arm en een treurig uitziend boeketje roze roosjes in haar hand. ‘Ja, sorry hoor,’ zegt ze wanneer ze mijn opgetrokken wenkbrauw ziet. ‘De wagen was nog niet terug van de veiling, en meer kwaliteit dan dit hoef je na het weekend echt niet te verwachten. Wees blij dat ik nog iets heb weten te scoren!’

Ik hoef niet erg veel moeite te doen om mijn blijdschap te verbergen.

Sabine duwt de roosjes met het plastic eromheen in een stoffige vaas die ze ergens van een kast heeft geplukt, en zet die op het bureau tegenover mij. Ze mikt haar paraplu net naast de paraplubak en hangt haar jack over haar stoel. Zodra ze achter haar bureau zit, gaat ze weer met haar lipgloss aan de slag.

‘Ze waren zeker wel duur. Vergeet je ze niet te declareren?’ vraag ik spottend, maar ze reageert niet. Hoofdschuddend sta ik op om het plastic van de bloemen te verwijderen en de vaas in het damstoilet om te spoelen en met water te vullen.

Net wanneer ik de eerste envelop heb geopend, hoor ik Sabine mompelen. ‘Shit zeg, waar hebben ze Columbo opgedregd?’ Haar mond hangt half open, en met grote ogen kijkt ze naar de deur.

Ik begrijp dat onze nieuwe collega is gearriveerd en draai me om. Ze staat in de deuropening naast Sharon van Personeelszaken. In één enkel ogenblik dringt tot me door dat ik een grote fout heb begaan. We hadden haar nooit, maar dan ook nooit moeten aan nemen.

Angela ziet er nog verleppter uit dan tijdens het sollicitatiegesprek. Ze lijkt nog het meest op een regenbui in mensengedaante. Uit haar paardenstaart drupt regenwater. Haar jas, die inderdaad veel weg heeft van de uitgewoonde trenchcoat van Columbo, is doorweekt. Met afhappende schouders staart ze de kamer in alsof ze

zich wil verontschuldigen dat ze er is. Ik zou niet eens raar opkijken als zou blijken dat zich om haar voeten een plas water heeft gevormd waarin ze langzaam wegsmelt.

Heel even weet ik niet goed wat ik moet doen, maar dan kan ik mezelf ertoe brengen naar haar toe te lopen en haar een hand te geven. ‘Hallo Angela,’ zeg ik op de meest enthousiaste toon die ik kan opbrengen. ‘Goed dat je er bent.’

Ze klampt zich aan mijn hand vast alsof het een reddingsboei is. Ik hoop dat mijn gezicht niet verraad wat ik werkelijk voel. ‘Zal ik je even uit je jas helpen?’

Ze maakt haar ceintuur los, knoopt de drijfnatte jas open en staat me zwijgend toe haar eruit te pellen. Er komt een viezige lucht vanaf.

Ik hang de jas op een hangertje aan de kapstok, waar hij kan uitdampen. In Sharons ogen bespeur ik een medelijdende blik. Zou die voor Angela bedoeld zijn of voor mij?

‘Nemen jullie het van me over?’ vraagt ze. Zonder op antwoord te wachten maakt ze rechtsomkeert.

‘Ja hoor,’ roep ik haar na. Dan draai ik me weer naar Angela. ‘Ik zal je aan je nieuwe collega’s voorstellen.’

Achter haar rug zie ik dat Sabine verbijsterde blikken werpt naar Laura, die het voor elkaar krijgt net te doen alsof ze het allemaal heel normaal vindt.

Brenda komt me te hulp. ‘Hallo Angela, ik ben Brenda,’ zegt ze, terwijl ze Angela’s hand uitbundig schudt. ‘Heb je trek in koffie?’ Angela lijkt te aarzelen. ‘Ik heb liever thee,’ zegt ze dan. ‘Koffie kan ik niet zo goed verdragen.’

‘Oké. Komt eraan.’

Brenda loopt naar de gang om thee te halen, en ik stel Laura en Sabine aan Angela voor. Daarna wijs ik haar haar nieuwe werkplek, het bureau tegenover mij. Ambers plaats. Achter haar trekt Sabine een gek gezicht naar Laura. Ik zie nu al voor me hoe ze vanavond thuis aan Pam verslag zal uitbrengen van Angela’s entree. Ik veeg niet-aanwezige zweetdruppels van mijn voorhoofd en zet me schrap voor de rest van de dag. Brenda en ik hebben een inwerkprogramma voor haar opgesteld. Het eerste uur mag ik haar onder mijn hoede nemen.

Vlak voor de lunchpauze, terwijl ik midden in een ingewikkelde berekening zit, belt Sharon. ‘Gaat het een beetje met Angela?’ vraagt ze.

Ik kijk schuin opzij naar Brenda’s bureau, waar Brenda Angela uitleg geeft over het computerprogramma waarin we de nieuwe polissen moeten invoeren. Angela is ijverig aantekeningen aan het maken op het schrijfblok dat ik haar vanmorgen gegeven heb. Zo te zien heeft ze al heel wat bladzijden volgeschreven. ‘Hm, gaat wel,’ zeg ik. Sharon zal wel begrijpen dat ik nu niet op haar vraag kan ingaan.

Ze vraagt niet verder. ‘Wil je tegen haar zeggen dat ze nog kopieën moet inleveren van haar diploma’s en haar identiteitsbewijs? Ik moet ze uiterlijk vrijdag hebben.’

Ik maak een krabbel op het hoekje van het vel papier dat vóór me ligt. Zodra Brenda klaar is met haar uitleg, zal ik Angela er wel om vragen.

Het is kwart voor vijf. De werkdag zit er bijna op. Laura is eerder naar huis gegaan omdat de crèche heeft doorgegeven dat Gijs wat hangerig was, en Sabine is naar de tandarts. Ze heeft de laatste tijd wel een erg innige band met de beste man. Vorige week en de week daarvóór moest ze op maandag ook al eerder naar huis voor een behandeling. Ik moet het toch eens in de gaten houden.

Wanneer ik opkijk van mijn werk, zie ik dat Angela een grote gaap achter haar hand probeert te verstoppen.

‘Er komt veel op je af hè, zo’n eerste werkdag,’ zeg ik.

Ze knikt.

Pas dan schiet me de vraag van Sharon weer te binnen. ‘O ja, Personeelszaken heeft nog gevraagd om kopieën van je diploma’s en je identiteitsbewijs. Ze willen die graag voor het einde van de week hebben.’ Ik richt me weer op de vraag van een tussenpersoon die ik vandaag nog moet beantwoorden.

Angela slikt en kucht. ‘Eh, ik heb geen diploma’s.’

Ik kijk op. ‘Sorry?’ Hoezo, geen diploma’s? Ik herinner me dat er een vrij indrukwekkende lijst opleidingen in haar curriculum stond. Ze kucht weer. ‘Nou ja, ik heb wel diploma’s, maar ik heb ze niet meer.’

Ik kijk haar niet-begrijpend aan.

‘Alles is verloren gegaan bij een brand.’ Er verschijnt een droevige blik in haar ogen.

‘Zo, dat is heftig,’ zeg ik maar, omdat ik echt niet weet wat ik er anders op moet zeggen. Het lijkt erop dat ze de wind niet echt mee heeft in haar leven. Een brand, weggepest bij haar vorige baan, en echt florissant ziet ze er ook niet uit. Misschien is ze wel ziek. Of depressief. Dat zou niet eens zo vreemd zijn na die nare gebeurtenissen. Ik hoop maar dat ze het komende halfjaar een beetje opfleurt. Hier zal ze in ieder geval niet weggepest worden. Zo goed ken ik mijn collega’s wel. Alleen Sabine kan soms wat ongenueanceerd uit de hoek komen. Voor iemand met Angela’s achtergrond zou dat bedreigend kunnen overkomen.

‘Ik heb wel een getuigschrift van mijn vorige werkgever,’ zegt ze dan. ‘Is dat ook goed?’

‘Dan moet je daar maar een kopietje van maken voor Personeelszaken.’ Ik neem tenminste aan dat dat ook wel goed zal zijn. ‘En als je ook een kopie inlevert van je paspoort of rijbewijs, hebben zij hun dossier compleet.’

Ze zucht en staart naar haar handen. ‘Ik heb geen rijbewijs, en mijn paspoort is al een halfjaar verlopen. Ik moet nog steeds een nieuw aanvragen. Is dat een probleem?’

Ik heb werkelijk geen idee. ‘Er zal wel een mouw aan te passen zijn. Ik vraag het morgen wel na.’ Ik probeer verder te gaan met mijn klusje, maar ik kan me er niet op concentreren. Ik begin me aan haar te ergeren. ‘Weet je wat? Het is een intensieve dag geweest. Ga maar vast naar huis,’ zeg ik, quasiruimhartig. Wanneer zij weg is, kan ik tenminste ongestoord verder werken.

‘Dank je voor je begrip,’ zegt ze. ‘Dat ben ik niet gewend.’ Ze maakt een keurig stapeltje van haar werk en legt dat op de hoek van haar bureau. Dan bergt ze de nietmachine in de la. Ze zet de pennen in het pennenbakje en staat op.

Wanneer ze haar jas heeft aangetrokken, gedag heeft gezegd en de kamer heeft verlaten, heb ik opeens het gevoel dat ik weer vrij kan ademen. Ik leun achterover, strek mijn armen uit boven mijn hoofd en zuig mijn longen vol duffe kantoorlucht.

Brenda schiet in de lach wanneer ze naar me kijkt. ‘Zal ik even

wat frisse lucht binnenhalen?’ Ze staat op om het raam open te zetten dat bijna de hele dag dicht moest blijven omdat Angela last van de tocht had.

‘Graag,’ verzucht ik. ‘Begrijp je nu waarom ik twijfelde?’

‘Ach meid, de tijd vliegt. Voordat je het weet, is Amber terug.’ Ik kijk ernaar uit.

Zal ik er ooit aan wennen met de bus van en naar mijn werk te gaan? Al die op elkaar gepropte mensen, iedere keer optrekken en weer stoppen, het lijkt maar niet op te schieten. Morgen ga ik weer fietsen, desnoods in mijn regenpak met een zuidwester op.

Thuis word ik verwelkomd door de geur van knoflook en Italiaanse kruiden die me tegemoet zweeft. Dat betekent dat we vandaag op tijd eten en daarna een lange vrije avond voor de boeg hebben. Het is een ongekende luxe een echtgenoot te hebben die koken als hobby – beter gezegd: als passie – heeft. Ik zorg alleen een enkele keer voor het avondeten wanneer hij echt laat van zijn werk komt, wat zelden gebeurt, omdat hij meestal op een onmenselijk vroege tijd begint.

Ik hang mijn jas en paraplu op, zet mijn tas onder de kapstok en loop de gang door naar onze grote woonkeuken, waar Jeroen in een dampende pan staat te roeren. Een slip van zijn paarse katoenen overhemd hangt nonchalant uit zijn spijkerbroek. Met de rug van zijn hand veegt hij een lok haar naar achteren die over zijn voorhoofd is gezakt. Ik plant een zoen op zijn mond, waarna ik mijn wang even tegen de zijne aan druk. Vaag ruik ik een vleugje van wat er nog van zijn aftershave is blijven hangen sinds vanmorgen.

‘Lekker gewerkt?’ vraagt hij.

‘Hm,’ antwoord ik, terwijl ik een stukje kipfilet uit de wok snaai.

‘Wat eten we?’

‘Je lievelingsgerecht: pasta met kip, prei en roomkaas.’

‘Een van jouw lievelingsgerechten, zul je bedoelen.’ Ik sla hem met een pannенlap om zijn oren. ‘Wil je ook een wijntje?’

De fles staat al klaar op de grote eikenhouten keukentafel, mijn favoriete meubelstuk. Het is een tafel die zichtbaar veel gebruikt is, waar we vorig jaar op een antiekmarkt toevallig tegen aanliepen. Ik pak twee hoge wijnglazen uit de kast en schenk ze halfvol. Ik

geef Jeroen een glas en tik er met het mijne tegenaan. ‘*Salute!*’ Dan ga ik aan tafel zitten om hem te observeren bij zijn culinaire bezigheden.

We hebben enorm geboft met onze ruime keuken. Toen we het huis voor het eerst met de makelaar bekeken, vielen we er alle twee als een blok voor. En natuurlijk voor de erker, de kamer-ensuite en de glas-in-loodramen. En de vijf slaapkamers. De staat van onderhoud van het huis was bar slecht, maar al het klus- en schilderwerk dat we aan het huis zouden moeten verrichten, namen we voor lief. Het was een perfect huis voor ons en de minstens vier kinderen die we van plan waren te krijgen. Helaas hebben we dat laatste zelf niet voor het zeggen. We wonen hier nu zes jaar en we zijn nog steeds met z’n tweeën. Twee slaapkamers staan leeg. Van één kamer hebben we een studeerkamer gemaakt, en we hebben een logeerkamer ingericht voor logees, die we nooit hebben omdat al onze familie in de buurt woont. We hebben het huis een beetje opgeknapt, maar nu hebben we besloten dat we binnenkort flink gaan verbouwen. De badkamer wordt gerenoveerd, er komt een nieuwe houten vloer in de woonkamer, de keuken wordt volledig gemoderniseerd, en Jeroen krijgt nu eindelijk het kookeiland waar hij al jaren van droomt. Uiteraard moet alles wel aansluiten bij de stijl van ons jarentwintighuis, wat nog niet zo eenvoudig is. We hebben al heel wat vrije uurtjes doorgebracht in keuken- en badkamerzaken om tot de perfecte match te komen. Ik had afgelopen zaterdag dolgraag een kijkje willen nemen in het huis een paar straten verderop, dat een paar jaar geleden volledig is opgeknapt en nu te koop staat. Maar ik ben stom geweest en heb de openhuizenroute aan me voorbij laten gaan. Ik durf de makelaar niet te bellen om me voor te doen als een geïnteresseerde koper, want ik ben bang dat ik dan door de mand val. Stel je voor dat de eigenaar erbij is en me herkent. En gewoon aanbellen en vragen of ik binnen mag kijken, durf ik ook niet. Nou ja, het is niet anders. Vanavond moeten we kiezen met welke van de drie offertes voor de keuken we verdergaan.

Even later zitten we samen aan tafel. Het eten smaakt heerlijk, en ik voel de spanning langzaam van me afglijden. Mijn werkdag

lijkt opeens heel lang geleden. En overal is wel iets aan de hand. Op Jeroens werk verloopt het ook niet allemaal vlekkeloos.

‘Hoe was jouw dag?’ vraag ik.

‘O, gaat wel,’ zegt hij weinig enthousiast. ‘Vanmiddag vertelde de directeur dat er binnenkort weer ontslagen gaan vallen, maar ik ben een van de weinigen die het al weet. Ik mag meedenken over de manier waarop we met nog minder mensen dezelfde hoeveelheid werk gaan verstouwen.’ De zucht die volgt, lijkt uit het puntje van zijn tenen te komen. ‘Het wordt tijd om eens naar iets anders uit te kijken.’

Zou hij het deze keer echt menen? Het is al een poosje onrustig in het bedrijf, maar tot nu toe vond hij het niet nodig zich in zijn mogelijkheden te verdiepen. Hij werkt al een jaar of tien op de financiële administratie van een groot softwarebedrijf. Hij werkt er verreweg het langst van zijn collega’s, en de directie is erg tevreden over hem. Daarom hoeft hij zich volgens mij absoluut geen zorgen te maken dat hij ontslagen wordt.

‘Neem geen overhaaste beslissingen’ zeg ik. ‘Je hebt nu zekerheid, en je weet niet hoe de vlag erbij hangt bij een ander bedrijf.’

Jeroen haalt zijn schouders op. ‘Die zekerheid is ook relatief. Als het bedrijf straks failliet gaat, heb ik helemaal niets.’ Hij kijkt er somber bij.

‘Zo’n vaart zal het toch niet lopen? Voorlopig is er nog niets aan de hand. Zelfs als jij je baan zou verliezen, kunnen we de hypotheek nog altijd van mijn salaris betalen. En we hebben ons spaargeld ook nog achter de hand voor noodgevallen.’ O, wat klink ik zelfverzekerd.

‘Na de verbouwing is daar anders niet veel meer van over.’

Wat heeft hij vandaag? ‘Dat zien we dan wel weer,’ zeg ik kordaat.

‘En anders begin je toch een cateringbedrijf in je nieuwe keuken? Dan kun je van je hobby je werk maken.’

Er glijdt een lachje over zijn gezicht, en hij krijgt een dromerige blik in zijn ogen. ‘Ik begin er toch wel serieus over te denken,’ zegt hij. ‘Toevallig las ik ergens dat er binnenkort een startersbijeenkomst is bij de Kamer van Koophandel. Ik denk dat ik me daar maar eens voor aanmeld. Dan kan ik me goed laten voorlichten over wat er allemaal bij komt kijken.’

Toevallig? Het zou me niets verbazen als hij zich al uitgebreid aan het oriënteren is. De laatste tijd is hij nog fanatieker recepten aan het verzamelen dan anders. We eten regelmatig een nieuw gerecht, en hij wil wel erg graag vaart zetten achter de nieuwe keuken. Het zou me niets verbazen als hij binnen nu en een jaar zijn eigen bedrijfje heeft opgezet, al is het maar parttime, naast zijn baan. Het zou voor hem een mooie compensatie zijn voor het grote gemis in ons leven.

De tegenslagen in de afgelopen zes jaren hebben een flinke aanslag gepleegd op onze relatie. Toch is onze basis wonder boven wonder alleen maar steviger geworden. ‘Zonder wrijving geen glans,’ zegt mijn vader altijd wanneer het even tegen zit. Ik heb gemerkt dat dat op ons zeker van toepassing is. Misschien geven we over een paar jaar wel licht.

Terwijl iedereen om ons heen de afgelopen jaren bezig leek te zijn met zwanger zijn en kinderen krijgen, draaide onze wereld vooral om vruchtbaarheidsonderzoeken, hormoonbehandelingen en ivf-pogingen. Hoop en teleurstelling wisselden elkaar af in een vier-wekelijkse cyclus, waarna we weer van voren af aan begonnen met hopen en vervolgens weer gedesillusioneerd raakten. Het frustrerende is dat er tot nu toe geen enkele medische verklaring gevonden is voor het uitblijven van een zwangerschap. We bouwden een haat-liefdeverhouding op met de gynaecoloog, die alles uit de kast haalde om ons steeds weer een volgende strohalm te bieden. Helaas zonder het o zo gewenste resultaat. Totdat hij een paar maanden geleden voorstelde een sabbatical in te lassen. ‘Julie hebben in eerste instantie voor elkaar gekozen, en niet voor de eventuele kinderen die jullie zouden krijgen,’ zei hij. ‘Het zou jammer zijn als je zo gericht bent op het zwanger worden dat je daardoor uit het oog verliest wat je samen wel hebt.’ Hij adviseerde ons een jaar vrij te nemen van alle behandelingen, waarin we ons kunnen richten op rust, bezinning en afstand nemen. ‘Misschien kom je er tijdens die periode wel achter dat je een hele andere draai aan je leven wilt geven!’

Gek genoeg was het voor ons allebei een enorme opluchting. Het vooruitzicht dat het onderwerp gezinsuitbreiding een jaar lang van de agenda zou verdwijnen, gaf ons een soort vakantiegevoel. Al

snel kwam Jeroen met het verbouwingsplan op de proppen, ons nieuwe gezamenlijke project. En stiekem dwarrelt de gedachte door mijn hoofd dat ik misschien wel spontaan zwanger word als we ons op iets heel anders richten. Misschien is er toch een piepklein kansje dat we niet in de statistieken belanden als een van die onverklaarbaar kinderloze stellen.

‘Hoe ging het eigenlijk met je nieuwe collega?’ vraagt Jeroen. ‘Viel ze mee na alle leeuwen en beren die je gisteren op je weg zag?’

‘Ik weet het eigenlijk nog steeds niet,’ antwoord ik met een zucht. ‘Ik denk dat ze het werk wel aankan, maar iets bezorgt me een onprettig gevoel over haar, en ik kan niet zo een-twee-drie benoemen waar dat precies aan ligt.’

‘Ach joh, het zal allemaal wel meevallen,’ zegt hij. ‘Over een paar dagen lach je erom. En als toch blijkt dat ze niet helemaal voldoet, ben je over een halfjaartje weer van haar af.’

‘Ja, zoiets zei Brenda ook al.’ En toch ben ik er nog steeds niet gerust op.

Jeroen staat op om de tafel af te ruimen. ‘Koffie?’ vraagt hij.

‘Ja, lekker. Doe mij maar een latte macchiato.’ Ik ben nog steeds blij met onze hightechkoffiemachine. Jeroen zou een restaurant kunnen beginnen met als specialiteit Italiaanse koffievriaties. Terwijl hij voor de koffie zorgt, ruim ik de vaatwasser in. Daarna haal ik de drie offertes van keukenbedrijven tevoorschijn. Vanavond moeten we nog een knoop doorhakken.

Angela zat in haar flanellen teddybeertjespyama en versleten konijnensloffen op de bank voor de televisie. Ze had net een smakeloze magnetronmaaltijd naar binnen gewerkt, en zapte langs de verschillende zenders zonder echt te zien wat er voorbij kwam. Haar eerste werkdag was naar tevredenheid verlopen. Ondanks haar twijfels was ze bevestigd in het gevoel dat ze klaar was voor deze stap. Ze vermoedde dat ze de indruk had achtergelaten die haar voor ogen had gestaan. In gedachten nam ze de dag nog eens door. Ze had al een aardige indruk gekregen van haar nieuwe collega's. Emma leek een empathische vrouw, die er alles voor zou doen om de sfeer goed te houden. Brenda en Laura waren ook wel oké. Het leek haar echter wel raad-

zaam zo veel mogelijk uit Sabines buurt te blijven. Dat soort scherpgetongde types kon een uitermate negatieve invloed hebben. Sabine zou het haar nog lastig kunnen maken.

Haar tijdelijke collega's hadden haar eenvoudige routineklusjes toegeschoven, en ze vermoedde dat daarin in de toekomst weinig verandering zou komen. Voor de werkzaamheden zou ze niet op haar tenen hoeven lopen. De uitdaging zou ze elders moeten zoeken. Alleen de vraag om kopieën van haar diploma's en legitimatiebewijs had haar enigszins in verlegenheid gebracht. Het bleef lastig er goed op te reageren. Gelukkig kon ze een getuigschrift overleggen. Ze liep naar de kast die op een paar passen van de bank stond, en trok de overvolle bovenste la eruit. Na even zoeken tussen de papieren vond ze de brief die ze er een paar weken eerder achteloos tussen had geschoven. Ze zou toch eens moeten proberen haar administratie op orde te krijgen. Een cynisch lachje borrelde op toen haar ogen langs de tekst gleden. Ze werd beschreven als een 'zeer gewaardeerde, loyale en collegiale medewerkster'. Zou Gerard überhaupt begrepen hebben wat hij daar had geschreven? Bij 'wij betreuren dat mevrouw De Bruijn ons bedrijf verlaat' had ze grote vraagtekens, maar gelukkig hoefde ze zich daarmee niet meer bezig te houden. Dat pijnlijke hoofdstuk was afgesloten en had uiteindelijk een positieve bijdrage aan haar banksaldo opgeleverd. Dit moest ze achter zich laten om zich volledig te kunnen richten op het volgende.

MARRIËT KOEN

Schijnbeweging

Ondanks haar twijfel heeft Emma Angela aangenomen om het zwangerschapsverlof van haar collega te overbruggen. Het is tenslotte maar voor een halfjaar. Maar na verloop van tijd blijkt dat Angela behalve een nierziekte ook een miserabel verleden met zich meedraagt. Emma voelt zich verantwoordelijk voor Angela en besluit haar onder haar hoede te nemen. Er gebeuren echter vreemde dingen, en haar vertrouwen wordt behoorlijk op de proef gesteld. Hoelang kan Emma haar steun aan Angela nog volhouden?

Marriët Koen debuteerde in 2010 met haar goed ontvangen roman *De overkant*. Eerder won ze de Romantische Verhalenwedstrijd van *Libelle* en de Spannende Verhalenwedstrijd van het *Nederlands Dagblad*.

De media over Marriët Koens debuut *De overkant*

‘Prettig boek om te lezen, (...) goede debuutroman.’
Libelle.nl

‘Vanaf de eerste bladzijde zit de vaart er meteen in (...) Koen laat de hoofdpersoon langzaam maar zeker uit haar slachtofferrol komen; dat heeft ze knap gedaan.’
Nederlands Dagblad

NUR 301

ISBN 978-90-5977-127-7

Zomer & Keuning

www.kok.nl